ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PREVOST

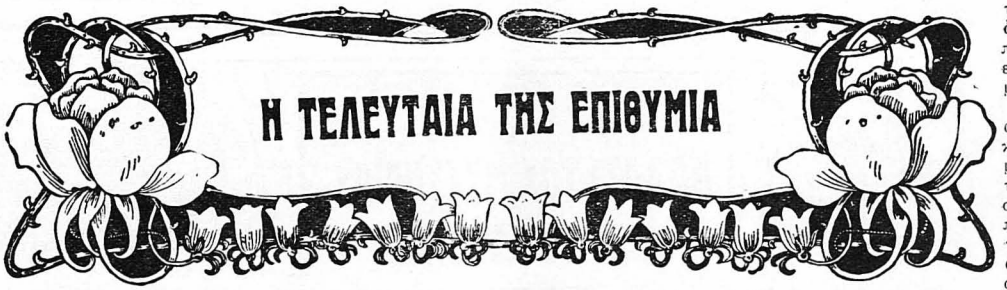

Παρίσι. Νοσοκομεῖο Νέκερ. 28 Μαΐου.

«Κυρία,

» Βρίσκομαι στὸ νοσοκομεῖο Νέκερ καὶ εἶμαι ἄρρωστη βαρειά. Τὰ δάχτυλά μου ἔχουν ἀδυνατίσει τόσο πολύ, ὥστε δὲν μποροῦν πειὰ νὰ κρατήσουν οὔτε τὴν πέννα...

» Μιὰ ἄλλη ἄρρωστη, ποὺ εἶνε τώρα στὴν περίοδο τῆς ἀναρρώσεως, ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ γράφη ὅ,τι τῆς ὑπαγορεύω. Καὶ ὅταν πεθάνω — μονάχα τότε — θὰ ἀναλάβη νὰ σᾶς στείλη αὐτὸ τὸ γράμμα.

» Ἐδίστασα πολὺ ὡστότου ν' ἀποφασίσω νὰ σᾶς γράψω. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο χωρὶς νὰ σᾶς ζητήσω συγνώμη γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ σᾶς ἔκανα, δίχως νὰ τὸ θέλω ἡ δυστυχισμένη.

» Ὁ φτωχός μου Ἀρμάνδος μοῦ εἶχε πεῖ πόσο εἴσαστε θυμωμένη ἐναντίον μου καὶ πόσο δυσαρεστηθήκατε ὅταν ἐμάθατε τὶς σχέσεις μου μαζύ του...

» Ἀναγνωρίζω τώρα τὸ λάθος μου καὶ μετανοιώνω. Μοῦ ἀνοίξατε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας, φανήκατε τόσο καλὴ ἀπέναντί μου καὶ ὅμως ἐγὼ λησμόνησα τὴν καλωσύνη καὶ τὴ φιλοξενία ποὺ μοῦ προσφέρατε κι' ἔγινα φιλενάδα τοῦ παιδιοῦ σας...

» Καταλαβαίνω τώρα πόσο θυμώσατε μαζύ μου γι' αὐτὸ καὶ τί κακὴ ἰδέα θὰ ἔχετε σχηματίσει γιὰ μένα...

» Ἐλπίζω ὡστόσο νὰ μὲ λυπηθῆτε καὶ νὰ μὲ συχωρέσετε ὅταν θὰ διαβάσετε τὶς γραμμὲς αὐτές. Ὡς τότε θἄχω πεθάνει. Θἄχω πεθάνει ἀπὸ τὴ θλῖψη μου...

» Οἱ γιατροὶ ποὺ μὲ βλέπουν, λένε πὼς ἔχω «ἀσθένεια τοῦ ἥπατος». Δὲν ξέρω τί θὰ πῆ αὐτό, ἀλλὰ καταλαβαίνω πὼς ἀφότου πέθανε ὁ ἀγαπημένος μου Ἀρμάνδος, λυώνω ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, σβύνω καὶ χάνομαι...

» Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ πιστέψτε την. Κανένας δὲν λέει ψέμματα, κυρία, ὅταν πεθαίνει... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ δώσετε πίστι στὰ λόγια μου...

* * *

» Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ὁ Ἀρμάνδος ἦταν ἡ πρώτη καὶ μοναδική μου ἀγάπη. Ἦταν ὁ μόνος ἄνδρας ποὺ γνώρισα καὶ ποὺ ἀγάπησα μὲ τὴν καρδιά μου...

» Τὸν ἐρωτεύτηκα ἀμέσως, γρήγορα, ὑπερβολικά, τρελλά, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, τὸν ἀγάπησα περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήση...

» Δὲν ἤμουν καθόλου κοκέτα... Γι' αὐτὸ μάλιστα ἀπορῶ κι' ἡ ἴδια πῶς κατώρθωσα νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη του...

» Μὴν εἶστε κακιά, κυρία μου. Συλλογισθῆτε πὼς ἤμαστε τόσο νέοι κι' οἱ δυό μας...

» Ἄχ! Ἤξερα πὼς ἡ εὐτυχία μου αὐτὴ δὲν θὰ βαστοῦσε πολύ. Ἤξερα πὼς θἀρχότανε μιὰ μέρα ποὺ κι' ὁ Ἀρμάνδος, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ τῶν καλῶν οἰκογενειῶν, θὰ παντρευότανε μὲ μιὰ ἄλλη καὶ θἄπαυε πειὰ νὰ εἶνε δικός μου..

» Τὸ ἤξερα αὐτό, καὶ ἐνῶ καθόμουν τὶς μαῦρες νύχτες τοῦ χειμῶνα σκιμμένη ἐμπρὸς στὸ ἐργόχειρό μου, ὁλομόναχη, συλλογιζόμουν μὲ ἀγωνία τὴν ἡμέρα ποὺ θἀρχόταν ἡ ἄλλη καὶ θὰ μοῦ τὸν ἔπαιρνε...

» Δὲν ξέρω ὅμως γιατί, παρηγοριόμουν μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ τὸν ἔκανε ἴσως εὐτυχισμένο. Καὶ ἔλεγα τότε πὼς ἅμα αὐτὸς γίνει εὐτυχισμένος, ἐγὼ θὰ μπορῶ νὰ νανουρίζω τὴ θλῖψη μου ἐδῶ στὴ φτωχή μου γωνία καὶ νὰ θυμᾶμαι τὰ παληά, τὰ περασμένα...

» Μὰ νὰ πεθάνη εἴκοσι χρονῶν, μέσα σὲ λίγες μέρες, χωρὶς κἀν νὰ τὸν φιλήσω γιὰ στερνὴ φορά! Ἄ, αὐτὸ δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ τὸ φανταστῶ ποτέ...

» Καὶ νὰ ποὺ τώρα πεθαίνω κι' ἐγώ... Βαδίζω πρὸς τὸν θάνατο... Νοιώθω πὼς δὲν θὰ ζήσω πολλὲς μέρες ἀκόμα... Θὰ φύγω καὶ θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ ἐκεῖ ψηλά...

» Ὅταν πληροφορήθηκα τὸν θάνατό του ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θυρωροῦ σας, μοῦ φάνηκε σὰν νὰ μὲ χτύπησε κεραυνός. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα θἀρρῶ πὼς ἡ καρδιά μου σκεπάστηκε ἀπὸ πάγο...

» Γύρισα στὸ σπίτι μου κι' ἀμέσως ἀρρώστησα. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες, πέθανε κι' ἡ θειά μου κι' ἔμεινα μόνη, κατάμονη στὸν κόσμο...

» Εἶνε ἀλήθεια πὼς δούλευα πάντα. Ἦταν ἀνάγκη, βλέπετε. Ἀλλὰ δούλευα σὰν μιὰ μηχανὴ καὶ βυθιζόμουν πάντα στὴ θλῖψη μου ποὺ μὲ κρυφότρωγε...

» Ἡ μόνη μου παρηγοριὰ ἦταν νὰ ξεκινῶ κάθε πρωῒ καὶ νὰ πηγαίνω λουλούδια στὸν τάφο τοῦ Ἀρμάνδου. Μοῦ φαινόταν πὼς ἀνακουφιζόμουν ἔτσι...

» Καὶ τώρα ποὺ τὸ θυμήθηκα αὐτό, ἀφῆστε με, κυρία μου, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιατὶ δεχόσαστε τόσον καιρὸ νὰ μένουν τὰ φτωχά μου μπουκέτα κοντὰ στὰ δικά σας. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ ἐλπίζω πὼς ἤσαστε λιγώτερο δυσαρεστημένη μαζύ μου καὶ πὼς μὲ εἴχατε συγχωρήσει σχεδόν.

» Ἐπὶ τέλους, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ πειὰ κι' ἔπεσα ἄρρωστη βαρειά. Ἐπειδὴ δὲν εἶχα οὔτε χρήματα γιὰ νὰ συντηρηθῶ, ἀναγκάστηκα νὰ μπῶ σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο.

» Ὤ! Ἂν ξέρατε πόσο ὑπόφερα τὴν πρώτη μέρα ποὺ πέρασα ἐδῶ μέσα! Συλλογιζόμουν ὅτι θὰ βρίσκατε ἐκεῖ κάτω ἀκόμα τὸ μαραμένο μου μπουκέτο τῆς περασμένης βδομάδας καὶ θὰ φανταζόσαστε πὼς ἐλησμόνησα τὸν Ἀρμάνδο μου...

» Καὶ γι' αὐτὸ μονάχα ἀποφάσισα νὰ σᾶς γράψω, γιὰ νὰ ξέρετε πὼς δὲν τὸν λησμόνησα καὶ πὼς πεθαίνω μὲ τ' ὄνομά του στὰ χείλη μου...

» Χτές, κυρία, ἐξομολογήθηκα... Εἶχα ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς πρώτης μου κοινωνίας νὰ πάω στὴν ἐκκλησία. Φοβόμουν τοὺς παπάδες. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ ἦρθε καὶ μὲ ἄκουσε, μοῦ μίλησε γλυκὰ καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς ὁ Θεὸς θὰ μοῦ συχωρέση τὰ κρίματά μου...

» Δὲν θὰ φανῆτε λοιπὸν καὶ σεῖς μὲ τὴ σειρά σας ἔτσι καλὴ μαζύ μου; Δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς ἐπάψατε νᾶστε θυμωμένη ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ἀγάπησα τόσο πολὺ τὸν πεθαμένο γυιό σας;...

» Χαίρετε, κυρία! Ἂν εἶχα τὴν ἄδεια νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, ἅμα θὰ πᾶτε στὸ νεκροταφεῖο, νὰ ἀγοράσετε ἕνα μπουκετάκι ἀπὸ λουλούδια τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ τὸ βάλετε στὸν τάφο τοῦ Ἀρμάνδου μαζὺ μὲ τὰ δικά σας.

» Ὁ καλὸς ἐφημέριος μοῦ εἶπε πὼς μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς στὸν οὐρανὸ αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦσε ἐδῶ στὴ γῆ. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θὰ εὐχαριστιόταν πολὺ ὁ ἄμοιρος Ἀρμάνδος, ἂν ἔβλεπε ἀπὸ ψηλὰ πάνω στὸ μνῆμα του τὰ ἀναμνηστικὰ λουλούδια τῆς μικρούλας του φίλης...

» Θὰ φανῆτε καλή, ὑπερβολικὰ καλή, κυρία, ἂν θὰ θυμηθῆτε καὶ θὰ ἱκανοποιήσετε τὴν τελευταία ἐπιθυμία ποὺ σᾶς ἐκφράζει

Ἡ εὐπειθεστάτη δούλη σας
ΕΡΡΙΕΤΤΑ ΠΕΡΡΕΝ».

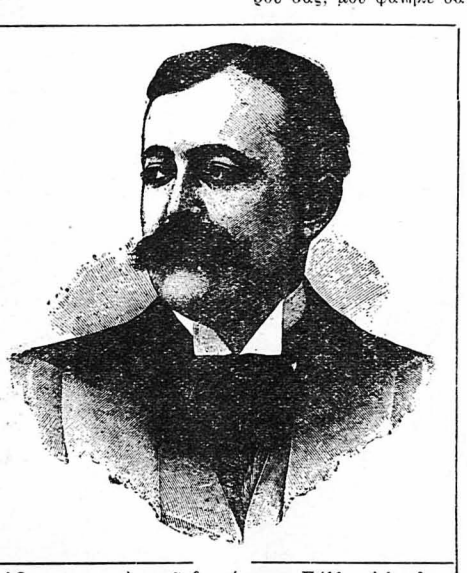

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Μαρσὲλ Πρεβό.

θὰ πάψω νὰ ὑποφέρω, νὰ ἔχω τύψεις...

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.—Κι' ἂν συχωρέσω τὸν Πέτρο, ἐσὺ τί θὰ κάνης τότε;

ΡΕΝΑ. — Θὰ φύγω μακρυά. Μεῖνε ἥσυχη, Γιλβέρτη. Θὰ πάω στὴν Ἑλλάδα, στὸν θεῖο μου, ὁ ὁποῖος εἶνε πρόξενος στὴν Ἀθήνα. Δὲν θ' ἀκούσης πειὰ νὰ μιλοῦνε γιὰ μένα. *(Σηκώνεται. Στὸ πρόσωπό της εἶνε ζωγραφισμένη ἀπερίγραπτη ἀγωνία).*

ΓΙΛΒΕΡΤΗ, *(σιγά, σχεδὸν στοργικά).* — Ἡσύχασε... Μὴν κάνεις ἔτσι... Ὅλα θὰ διορθωθοῦν ἴσως...

ΡΕΝΑ. — Ὄχι, ὄχι, ὁρκίσου, Γιλβέρτη, ὅτι θὰ γράψης στὸν Πέτρο νὰ ξαναγυρίση. Ὁρκίσου ὅτι θὰ ξαναγίνης καὶ πάλι εὐτυχισμένη. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ὅταν θὰ σκέφτωμαι ὅτι ἔγινα αἰτία τῆς δυστυχίας σας.

ΓΙΛΒΕΡΤΗ, *(μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει).* — Ἔκανες καλὰ νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα. Σ' ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ πολύ...

(Κλαῖνε κι' ἡ δυό, ἀγκαλιασμένες σφιχτά).

ΡΕΝΑ. — Λοιπόν, φεύγω... Θέλεις νὰ μοῦ πῆς «Στὸ καλό;».

ΓΙΛΒΕΡΤΗ, *(μὲ καλωσύνη).* — Στὸ καλό, Ρένα. Καί, ποιὸς ξέρει;... Ἴσως μιὰ μέρα ξαναΐδωθοῦμε.

ΡΕΝΑ. — Ὄχι, ὄχι. Ποτὲ πειά!...

(Φεύγει μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο. Ἡ Γιλβέρτη μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεφτική. Ὕστερα σηκώνεται, πηγαίνει στὸ μικρὸ γραφεῖο ποὺ εἶνε σὲ μιὰ γωνία τοῦ σαλονιοῦ, παίρνει χαρτὶ καὶ πέννα κι' ἀρχίζει νὰ γράφη:).

ΓΙΛΒΕΡΤΗ, *(γράφοντας).*—«Ἀγαπημένε μου Πέτρο... Σὲ συγχωρῶ... Γύρισε πίσω, κοντά μου...».